

Sygn. akt IC 966/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR R.-Natalia Wójtowicz

Protokolant: st. prot. sąd. K. Ż.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 października 2016 r. w S. sprawy

z powództwa **P. K.**

przeciwko **(...) S.A. w S.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda P. K. kwotę 14.439,25 zł (czternaście tysięcy czterysta trzydzieści dziewięć złotych i 25/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30.12.2014r. do dnia 31.12.2015r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 01.01.2016r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. ustala, iż powód wygrał proces w 94 %, przy czym szczegółowe rozliczenie kosztów procesu pozostawia referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt. IC 966/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia P. K., reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej kwoty 15.421,86 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30.12.2014 r. do dnia zapłaty. Domagał się również zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko podał, że w dniu 24.11.2014 r. doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzeniu uległ jego pojazd marki V. (...), nr rejestracyjny (...), nr VIN (...). Sprawa szkody był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej. Pozwana wypłaciła powodowi odszkodowanie w kwocie 12.943,88 zł brutto. P. K. nie zgadzając się z wysokością wypłaconej sumy pieniężnej, zlecił sporządzenie prywatnej opinii dotyczącej wykonania kalkulacji naprawy niezależnemu rzeczoznawcy majątkowemu. Z kalkulacji sporządzonej w oparciu o kalkulację ubezpieczyciela, wynikało że koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wyniósł 28.365,74 zł. Konsekwencją jej wydania jest niniejszy pozew, którym P. K. dochodził zasądzenia różnicy kwoty między wysokością wyliczonej w kalkulacji szkody, a wypłaconym odszkodowaniem. Wskazał również, że ma prawo do naprawy pojazdu z użyciem oryginalnych części bez względu na wiek pojazdu.

Pozwane (...) Towarzystwo (...) z siedzibą w S., reprezentowane przez fachowego pełnomocnika, zaproponowało w odpowiedzi na pozew zawarcie ugody mocą której zapłaciłby powodowi P. K. kwotę 7.,500,00 zł tytułem roszczenia głównego i kwotę 1.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w terminie 14 dni od zawarcia ugody.

Nadto w przypadku nie wyrażenia zgody na zawarcie ugody, wniosło o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ustosunkowując się do twierdzeń zawartych w pozwie wskazało, że nie kwestionuje powództwa co do zasady, nie zgadza się natomiast z wysokością dochodzonego roszczenia. Odnosząc się do treści załączonej do pozwu opinii prywatnej wskazał, na niezasadnie wysokości kosztu naprawy uszkodzonego pojazdu, zakładający zastosowanie wyłącznie najdroższych cen części oryginalnych. W okolicznościach sprawy brak jest natomiast podstaw do uznania, że tylko użycie części oryginalnych pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego, tym bardziej, że P. K. nie udowodnił ani faktu naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych, ani też nie uzasadnił zasadności uwzględnienia cen tych części do sporządzenia kosztorysu naprawy. Nadto (...) z.o.o. w S. podniosło, że uszkodzony pojazd posiada ślady wcześniejszych uszkodzeń niezwiązanych z omawianym zdarzeniem, co zostało potwierdzone badaniem grubości powłoki lakierniczej, a także fakt istnienia innych nienaprawionych elementów. W związku z tym użycie nowych części oryginalnych do naprawy pojazdu mogłoby doprowadzić do wzrostu jego wartości w stosunku do stanu sprzed szkody, a tym samym do wzbogacenia poszkodowanego. Stanowisko to jest tym bardziej uzasadnione, że w świetle utrwalonej linii orzecznictwa poszkodowanemu należą się wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego. Trudno zatem zdaniem (...) S.A. w S. uznać, że tylko naprawa samochodu przy użyciu nowych oryginalnych części jest ekonomicznie uzasadniona, w sytuacji gdy na rynku części samochodowych funkcjonują zamienniki będące częściami fabrycznie nowymi, pochodzącymi od renomowanych dostawców, wykonane zgodnie z technologią elementu oryginalnego.

Sąd ustalił następującym stan faktyczny:

W dniu 29.11.2014 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony pojazd P. K. – samochód V (...), nr rej. (...), numer VIN (...). Sprawca szkody objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej, które to towarzystwo w drodze przeniesienia całego majątku (jako spółki przejmowanej) zostało przejęte przez (...) Spółkę Akcyjną (jako spółkę przejmującą) w trybie art. 492 § 1 w zw. z art. 516 § 6 Kodeksu spółek handlowych.

(bezsporne, a nadto dowód: zgłoszenie szkody w pojeździe z dnia 12.,12.2014 r. - k. 28-29, informacja z KRS – k. 7-19)

Pozwane (...) Spółka Akcyjna w toku postępowania likwidacyjnego przeprowadził oględziny pojazdu marki V (...), nr rej. (...), numer VIN (...) i sporządził kosztorys naprawy, w oparciu o który wypłacił kwotę odszkodowania 12.943,88 zł za szkodę zaistniałą w dniu 29.11.2014 r.

(bezsporne, a nadto dowód: kalkulacja naprawy nr (...) –k. 20-26, pismo (...) S.A. z dnia 24.12.2014 r. – k. 27.

Pismem z dnia 13.03.2015 r. upoważnione przez P. K. Centrum (...) wezwało (...) S.A. w S. do zapłaty pełnej kwoty odszkodowania w wysokości 28.365,74 zł za szkodę z dnia 29.11.2014r.

(Dowód: wniosek – wezwanie do zapłaty z dnia 13.03.2015 r. k. 37-39).

W odpowiedzi na powyższe pismo (...) S.A. w S. oświadczyło w piśmie z dnia 24.03.2015 r., iż po dokonaniu ponownej analizy zgromadzonej w aktach szkody dokumentacji, nie znalazło podstaw do zmiany swojego stanowiska.

(Dowód: pismo wysłane przez elektroniczną skrzynkę pocztową z dnia 24.03.2015 r. – k. 40-41).

Koszt naprawy pojazdu P. K. marki V (...) nr rej. (...) w związku ze zdarzeniem z dnia 29.11.2014 r., wyniósł 27.383,13 zł brutto.

Kosztorys naprawy został sporządzony na podstawie systemu kalkulacyjnego A., w oparciu o technologię i czasy wykonania poszczególnych operacji naprawczych wskazanych przez producenta z uwzględnieniem uśrednionych stawek za roboczogodziny w wysokości: 90,00 zł netto dla prac mechaniczno – blacharskich i pomocniczych oraz 100,00 zł netto dla prac lakierniczych, stosowanych w zakładach branży motoryzacyjnej regionu (...) i w oparciu o ceny

oryginalnych części zamiennych obowiązujących w oficjalnej sieci dystrybucyjnej marki pojazdu w okresie powstania szkody, tj. 29.11.2014 r.

Zakres stwierdzonych w pojeździe uszkodzeń był bezsporny.

Zaistniałą szkodę w związku z ustaleniem wartości rynkowej pojazdu na kwotę 76.000,00 zł i biorąc pod uwagę koszt naprawy, zakwalifikowano jako szkodę częściową.

W związku z przeprowadzeniem pomiaru grubości powłoki lakierniczej na pokrywie silnika w zakresie 234÷300µm, stwierdzono wcześniejsze naprawy tego elementu, zatem w chwili zdarzenia nie była to już część pełnowartościowa. Kwalifikując tą część do wymiany uwzględniono ubytek jej wartości, który przyjęto w wysokości 50%.

Do wymiany w pojeździe P. K. zakwalifikowano reflektory ksenonowe.

Dowód: pisemna opinia uzupełniająca biegłego I. S. z dnia 01.12.2015 r. –k. 68-91, pisemna uzupełniająca opinia biegłego I. S. z dnia 14.03.2016 r. – k. 121-133, pisemna uzupełniająca opinia biegłego I. S. z dnia 23.07.2016 r.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady wobec powoda za skutki kolizji z dnia 29.11.2014 r., ani jej podstaw, co znajduje odzwierciedlenie w przyznaniu powodowi sumy pieniężnej tytułem odszkodowania za koszty naprawy wypadkowej. Niesporny był również między stronami zakres uszkodzeń pojazdu. Sporna między stronami była wysokość należnego powodowi odszkodowania. Mając na uwadze treść złożonych przez strony pism procesowych Sąd przyjął, iż spór sprowadzał się do ustalenia wysokości uzasadnionych kosztów naprawy przy zastosowaniu części oryginalnych lub ich tańszych zamienników, umożliwiających powodowi przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji.

Wskazać zatem należy na wstępie, że odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego znajduje podstawę w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) oraz normach art. 415 k.c., 436 § 2 k.c. i art. 822 k.c. Przy czym przepis art. 19 przywołanej ustawy o ubezpieczeniach, analogicznie do treści art. 822 § 4 k.c. przyznaje poszkodowanemu roszczenie bezpośrednio od ubezpieczyciela odpowiadającego z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy.

Stosownie do treści art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, a naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Na gruncie orzecznictwa i doktryny prawa cywilnego przeważa stanowisko, iż pod pojęciem szkody należy rozumieć różnicę między stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby gdyby nie wystąpiło to zdarzenie. W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku. Zgodnie z normą art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeśli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia cen istniejących w innej chwili.

Przepis art. 824¹ § 1 k.c. stanowi, iż suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody, o ile nie umówiono się inaczej.

Uwzględniając przytoczone wyżej przepisy stwierdzić należy, iż szkoda powstaje w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu na podstawie art. 436 k.c. oraz według przesłanek określonych w art. 363 § 2 k.c. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy, czy też w ogóle zamierza ją naprawić (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103 oraz orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, niepubl.). Odszkodowanie ma bowiem wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Zgodnie z art. 363 § 2 k.c. wysokość tak określonego odszkodowania powinna być ustalona według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy tj. na podstawie metody kosztorysowej i objąć niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2011, sygn. III CZP 68/2001, OSNC 2002, nr 6 poz. 74, z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. III CZP 32/2003, OSNC 2004, nr 4, poz. 51). Podkreślić również należy, że ewentualna naprawa nie musi doprowadzić pojazdu do stanu sprzed szkody i uzależnianie przez ubezpieczyciela wypłaty odszkodowania od udowodnienia dokonania naprawy i jej kosztów, nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach i utrwalonej linii orzeczniczej sądów powszechnych i Sądu Najwyższego (por. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r. V CKN 908/00, nie publ., z dnia 11 czerwca 2001 r., V CKN 226/00, OSNC 2002, nr 3, poz. 40).

Wskazać również należy, że zgodnie z Uchwałą składu siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 12.04.2012 r. (III CZP 80/11) zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (OSNC 2012/10/2012, Prok. I Pr.-wkł. (...), LEX nr 112983, www.sn.pl, BIul.SN 2012/4/5, M.Prawn. 2012/24/1319-1323).

Sąd orzekając w niniejszej sprawie podziela stanowisko wyrażone w orzecznictwie, według którego roszczenie należne od Towarzystwa (...) w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń należy określić na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1998 r., sygn. I CR 151/88, Lex nr 8894).

Mając na względzie powyższe rozważania, w tym stanowisko Sądu Najwyższego, które Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela i akceptuje, Sąd uznał, że podniesione przez pozwanego zarzuty, iż powód nie udowodnił faktu naprawy pojazdu przy użyciu oryginalnych części, nie wykazał poniesienia kosztów naprawy pojazdu oraz, że dokonanie naprawy pojazdu powoda przy zastosowaniu części oryginalnych doprowadziłaby do jego wzbogacenia, są chybione.

Sąd uznał natomiast za zasadne stanowisko strony powodowej, która zakwestionowała dokonanie przez pozwanego przyjęcia dla ustalenia wysokości odszkodowania wartości części zamiennych alternatywnych zwłaszcza, że pozwany już na etapie postępowania likwidacyjnego miał możliwość ustalenia, czy w pojeździe powodów zamontowane są wyłącznie części oryginalne.

W związku z istniejącymi rozbieżnościami w stanowiskach stron dotyczącymi ustalenia wysokości zaistniałej w pojeździe powoda szkody, Sąd na zgodny wniosek stron, dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu wyceny szkód komunikacyjnych.

W oparciu o pisemną opinię biegłego Sąd przyjął, że koszt naprawy pojazdu powoda w związku z kolizją z dnia 29.11.2014 r., ustalony w oparciu o technologię i czasy wykonania poszczególnych operacji naprawczych wskazanych przez producenta z uwzględnieniem uśrednionych stawek za roboczogodziny w wysokości: 90,00 zł netto dla prac mechaniczno – blacharskich i pomocniczych oraz 100,00 zł netto dla prac lakierniczych, stosowanych w zakładach branży motoryzacyjnej regionu (...) i w oparciu o ceny oryginalnych części zamiennych obowiązujących w oficjalnej sieci dystrybucyjnej marki pojazdu w okresie powstania szkody, wyniósł 27.383,13 zł brutto.

Sąd uznał zatem za w pełni i rzetelnie uzasadnione stanowisko biegłego w zakresie, w jakim opiniował on, że kwota odszkodowania dotychczas wypłacona przez pozwanego powodowi nie pozwoli przywrócić przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed szkody oraz to, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody możliwe jest jedynie przez zastosowanie do naprawy oryginalnych części zamiennych, a części alternatywne tzw. zamienniki, stanu takiego nie przywrócą.

Sąd nie podzielił stanowiska strony pozwanej, co do zarzutów odnośnie wątpliwości, co do rzetelności wykonanej przez biegłego opinii. Wbrew temu do podniósł w piśmie procesowym z dnia 23.12.2015 r. pozwany, Sąd uznał, że biegły uzupełniając sporządzoną przez siebie opinię o materiały pogładowe pochodzące z firmy (...), wykazał się docieklivością i rzetelnym podejściem do zleconego zagadnienia, świadczącym o szerokiej znajomości dziedziny, jaką się zajmuje. Nadto zdaniem Sądu wykonana opinia jest logiczna, jasna, fachowa i nie budzi wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego. Sąd nie dopatrył się przy tym w treści opinii żadnych sprzeczności. Biegły dysponuje stosowną wiedzą i wieloletnim doświadczeniem zawodowym ze swej dziedziny, sporządził opinię zgodnie z zakreśloną tezą dowodową w postanowieniu Sądu, w sposób wyczerpujący i pełny.

Podkreślić również należy, że biegły szczegółowo w formie pisemnej ustosunkował się do wszystkich złożonych przez strony zarzutów do treści opinii. Ustalając wysokość kosztów naprawy pojazdu powoda uwzględnił ustalenia ubezpieczyciela z postępowania likwidacyjnego, również te dotyczące wcześniejszej naprawy pokrywy silnika i dokonał potrącenia wartości tej części w stosunku do ceny części nowej, stosując 50% ubytek jej wartości. Uwzględnił także podniesiony w piśmie procesowym z dnia 11.01.2015 r. zarzut powoda odnoszący się do wyceny reflektorów i dokonał ponownego przeliczenia kosztów naprawy, z uwzględnieniem do wymiany reflektorów ksenonowych.

Mając na względzie opinię biegłego Sąd ustalił, że wysokość szkody poniesionej przez powoda w wyniku kolizji z dnia 29.11.2014 r. rozumianej jako równowartość kosztów potrzebnych na zakup części i materiałów oraz wykonanie naprawy wynosi 27.383,13 złotych brutto. W kwocie tej przyjęto do wyliczenia ceny za części zamienne oryginalne, zalecane przez producenta, przyjmując, iż ich zastosowanie umożliwi odbudowę samochodu powoda. Nadto Sąd uznał, biorąc pod uwagę ustaloną przez biegłego wartość pojazdu powoda na kwotę 76.000,00 zł, że kwota ta obejmuje niezbędne i konieczne koszty przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji i wyrównuje uszczerbek w majątku poszkodowanego, co nie byłoby możliwe przy użyciu części zamiennych typu (...) jak to sugerował pozwany. Jedynie zastosowanie części oryginalnych, odpowiadających wymaganiom producenta, daje gwarancje zachowania względów bezpieczeństwa kierującego i innych uczestników ruchu drogowego, a nadto nie doprowadzi do spadku wartości pojazdu, co mogłoby mieć miejsce przy zastosowaniu tańszych zamienników. Naprawa częściami oryginalnymi nie doprowadzi do wzbogacenia się powoda.

W świetle powyższych rozważań i na podstawie art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 361 k.c. Sąd uwzględnił powództwo w części, tj. co do kwoty 14.439,25 zł, stanowiącej różnicę między należnym powodowi odszkodowaniem ustalonym w opinii biegłego, a dotychczas wypłaconym przez ubezpieczyciela, o czym orzekł jak w pkt. I wyroku. Co do kwoty 982,61 zł stanowiącej różnicę między kwotą dochodzoną przez powoda w pozwie, a kwotą zasądzoną w pkt. I wyroku, Sąd w pkt. II oddalił powództwo.

Orzekając o odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd zważył, iż stosowanie do treści art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, a także art. 817 k.c., zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie termin na wypłatę odszkodowania upłynął dnia 29.12.2014 r., a zatem odsetki należą się powodowi od dnia następnego po upływie tego terminu. Nadto orzekając o wysokości odsetek Sąd uwzględnił zmianę treści przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c. obowiązującą od dnia 01.01.2016 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Rozstrzygając o zasadach ponoszenia kosztów Sąd zważył, że powód wygrał proces w 94 %, przy czym szczegółowego rozliczenia kosztów procesu dokona referendarz sądowy, po uprawomocnieniu się orzeczenia w niniejszej sprawie.